

Un llibre de la UdL assegura que Siurana i Ros han potenciat l'estigma de La Mariola

La publicació indica que ho han fet fonamentalment a través de l'urbanisme, amb la manca d'equipaments de ciutat i de monuments

Imatge d'Àngel Ros, alcalde de Lleida | Adrià Costa

L'administració local ha estat un agent potenciador de l'estigmatització que pateix el barri de La Mariola de Lleida. Ho ha fet fonamentalment a través de l'urbanisme, amb la manca d'equipaments de ciutat i de monuments, de suport a empreses i comerços, la concentració d'habitatge públic i els desplaçaments i realotjaments. Així ho posa de manifest el llibre de l'investigador de la UdL, Juan Manuel Solís, *La Mariona desde dentro y desde fuera. Efectos internos del estigma territorial* (<http://www.publicacions.udl.cat/ca/946-la-mariola-desde-dentro-y-desde-fuera-efectos-internos-del-estigma-territorial-9788491440376.html>), publicat per la UdL en la col·lecció Espai/Temps que es presenta aquesta tarda a la Facultat de Lletres.

El llibre, fruit d'una tesina de màster presentada al 2014, analitza les conseqüències internes i externes de l'estigmatització del barri, tot fent un repàs a la seua història a partir de la veu dels seus habitants, al paper de l'administració en la fixació d'aquest estigma, i de quina manera la violència patida, sigui estructural, simbòlica i institucional, ha provocat la manca d'organització i de resistència al barri.

Estructurat en dos parts, una teòrica i metodològica, i una altra etnogràfica, l'estudi posa de manifest

que La Mariola és actualment una zona de control social de la pobresa i d'aquesta manera ho veuen els seus habitants. Això es degut en bona part a la ineficàcia de les institucions i al tracte desigual rebut en comparació a altres barris de la ciutat.

A tot això se li sumen els prejudicis dels lleidatans sobre un barri on no existeix, afirma l'autor, una gran activitat criminal ni exagerada venda pública de drogues. Uns prejudicis que també tenen els treballadors socials respecte els habitants del barri, els quals pateixen aquesta doble discriminació: la de les institucions, organitzacions i empreses, que es tradueix en els accessos al mercat laboral i els habitatges, i la que es produeix des de fora i fins i tot dins el mateix barri entre diferents sectors.

L'obra acaba amb una sèrie de propostes per recuperar La Mariola, no només per als seus habitants sinó per a tota la ciutat de Lleida. Així, l'autor advoca per reduir la contínua presència policial al barri; per mesures d'inserció laboral, la implantació d'una renda bàsica ciutadana que allunyi joves, dones i aturats del treball informal o il·legal; la creació de comerços i empreses al barri amb interès per a la resta de ciutadans; així com recuperar les activitats i festes populars al carrer, que convidin els lleidatans a visitar-lo.

Però sobretot, actuar contra el problema més important de La Mariola, l'habitatge. En aquest sentit Solís proposa la cessió d'habitatges buits en possessió de l'administració i les entitats bancàries a la ciutadania, l'agilització dels processos burocràtics, i la creació de cooperatives d'habitatge gestionades pels veïns que donin solucions a la manca d'habitatges i a la rehabilitació dels mateixos.

Es tracta que l'Ajuntament i la resta d'organitzacions creïn una ciutat policèntrica que convidi als lleidatans a passejar per tots els seus barris perquè tots ells són dignes i que les actuacions que hi facin les administracions vagin més enllà dels Plans de barris perquè aquests solen estar omplerts d'accions semi-buides de contingut que no tenen continuïtat en el temps, conclou.